

VOOR DE ZIEKEN

door Ds L. J. VAN LEEUWEN en Ds A. C. DIEDERIKS

Onderstaand versje van Célestine Oliphant-Schoch, ontroerde mij door zijn eenvoudige schoonheid.

LASTEN DRAGEN

Gij kent de legende van 't vogelenheer?
Het was zonder vleugels geschapen;
Zij hadden twee pootjes om op te gaan
En 't snaveltje was er hun wapen.

Op 'n mooien dag roept de lieve Heer
Het voog'lengeslacht eens te zamen,
En legt op elks schouders een lastje neer,
En de vogelkens zeiden: „Amen”!

Want ze wisten, dat God, Die zoo wijs is en goed,
Weet waaróm Hij ons lasten laat dragen;
Dus namen zij stil hunne pakjes maar op,
En vertrokken er mee zonder klagen!

Zij droegen hun kruisjes héél moedig, en zie
Met den dag werden lichter hun zorgen,
Want ze merkten op eens — in elk pakje had God
Een vleugelpaartje verborgen.

Nu konden ze vliegen en loopen meteen...
Dat heeft 'm een gejubel gegeven!
En ze zongen zoo blijde: „Zóó doet steeds de Heer;
In de lasten verbergt Hij een zegen!”

Ach, vogeltjes, ach! 'k Heb óók lasten, heel zwaar,
Die mij vaak in het leven geworden;
Maar 'k wil die ook dragen, heel stil — met Gods hulp,
Tot de lasten mij vleugelen worden!

Veel behoef ik er niet bij te zetten, het versje spreekt voor zichzelf. Alleen deze bede voor onze zieken: God geve, dat gij het brengt tot het „Amen”, al is het dan ook stamelend. Dan zal Hij, die gekomen is voor de lijdende wereld, ook uw lijden maken tot heerlijkheid.

A. C. D.

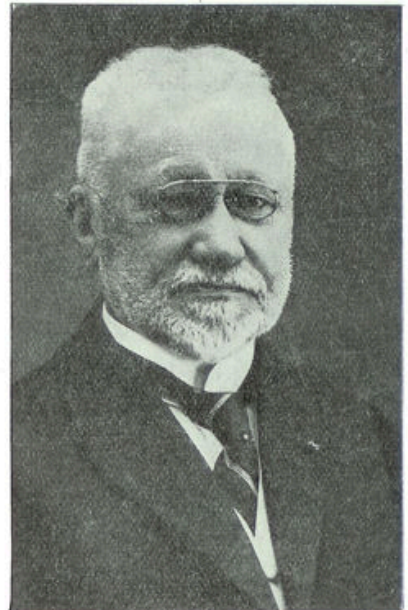

Sneeuwkllokjes. Onze Februari-bloeiërs.

J. C. WIRTZ Czn †

HET BERICHT VAN HET ONTSLAPEN VAN den oud-inspecteur bij het lager onderwijs, den heer J. C. Wirtz te Oegstgeest, is zeer zeker in den kring

van de voorstanders van het Christelijk onderwijs of van de school met den Bijbel, met ontroering vernomen. Bij mij moest dit wel het geval zijn. Het deed mij aan als een schok. Het behoort tot de smartelijke aandoeningen van den hoogen leeftijd, dat de hoogbejaarde telkens weer ervaart, dat hij, wat zijn oudere tijdgenooten betreft, steeds nader komt tot de stille vereenzaming der verlatenheid. Zijn medewerkers, van wie de nagedachtenis bij hem voortleeft, zijn voorgoed heengegaan. Hij ziet ze in

de herinnering van een ver verleden voor zich in volle ontplooiing van hun werkzaamheid en toewijding, in de levendigheid hunner persoonlijke openbaring en hunner beginseltrouw, maar de plaats, die zij ingenomen hebben, is ledig. En een persoonlijkheid, een man van overtuiging, een daadwerkelijk belijder van ons Christelijk beginsel, heeft zich de ontslapene alleszins betoond. In den schoolstrijd heeft hij in de voorhoede gestaan.

Omstreeks 1880 en 1881 leerde ik hem kennen in onze maandelijksche onderwijzersvergaderingen te Amsterdam, die hij geregeld bijwoonde. Hij was toen als hoofdonderwijzer werkzaam aan een van voorbereidende tot lagere school vervormde school aan de Nieuwezijds-kolk in de hoofdstad. Nadien treffen we hem aan als hoofd van Christelijke scholen te Goes en te Bedum, waar hij mede de opleiding van onderwijzers voor de Christelijke school ter hand nam en met kracht bijdroeg tot de oprichting en instandhouding der Christelijke Kweekschool te Groningen.

In allerlei betrekking heeft hij het onderwijs gediend: als jeugdig kweekeling, voorgroote klassen geplaatst, als onderwijzer, hoofd, arrondissement- en districts-schoolopziener en als inspecteur tot op den leeftijd bij de wet als uiterste grens gesteld. In het Bestuur der Ver. v. Christ. onderwijzers(-essen) in Ned. en O. B. heeft hij jarenlang een vooraanstaande plaats ingenomen. In en buiten hun kring hadden zijn woord en advies gezag. — Als Christus-belijder en als werkzaam lid onzer mensche-lijke samenleving blijft hij ons een lichtend voorbeeld. H. J. EMOUS